

۲۰۱۵/۱۲/۲۹

فقیر فقیر

سامانه بهوت بهوت، روتی کُچ نهی!

کشور ما سرزمین پرافتخار و پر آوازه ای است که سر رشته امور آن در ید توانای متفکر ثانی عالم و دوکتور حاذق نابینایان جهان قرار دارد. علی رغم این نعمت بزرگ که ذات تعالی در حق ما بنده گان سیه رو و گنهکار ارزانی فرموده است، سرزمین ما، در عین حال، سرزمین شوربخت و غیر مشکوری است که در آن بیشتر از پنجاه درصد نفوس زیر خط فقر و بالاتر از ۷،۴ میلیون انسان در خطر قحطی و گرسنگی فوری قرار دارند.

کشور ما، همچنان، سرزمینی است که میزان بیکاری قوای بشری در آن به حد ناچیز بالاتر از چهل و هشت درصد رسیده است. هرچند نابکاران امور در ارگ کابل و قصر مرمرین، این مطلب را یک حقیقت غیرقابل ملاحظه و بی اهمیت می پندارند؛ ولی همین حقیقت غیرقابل ملاحظه و بی اهمیت ده ها هزار انسان جوان ما را جوقة جوقة به فرار از کشور بر می انگیزد و در راه رسیدن به بهشت خیالی اروپا طعمه نهنگان گرسنه ابحار جهان می سازد. و این وضع، تازه در حالی است که حامیان و مخترعین پرنیوغ رژیم دست و پا شکسته دوکتوران آدم شناسی و نابینائی، مدعی اند که گویا از آغاز قدم رنجه به این سرزمین نامشکور و نامأنوس تا کنون، بیشتر از ۱۵۰ میلیارد دالر ناچیز خود را صدقه سر صفوف حواریون و نوکران و جاسوسان و جیره خوران خود کرده اند!

طرفه اینکه کشور ما، همچنان، سرزمین بی مانندی است که معاون پارلمان آن، لشکر همتای داعش را با دارائی ای که به گفته خودش منبعی ندارد، بنیاد گذاشته و در رقابت با مدعیان نابکار خلافت، گردن - بریدن را سرمشق کار خود ساخته است. کشور ما، علاوه، مفهوم جغرافیائی پر معنائی است که سه صد و پنجا و دو هزار پرسونل امنیتی، با مصارف بالاتر از ۸ میلیارد دالر در سال، دارد، ولی در برابر کمتر از پنجاه هزار طالب لاشعور پاکستانی و نیمه پاکستانی قُر گفته و سرنوشت اداره بسی ولسوالی ها را به آن ها سپرده و با خیال راحت امر خطیر جنگ علیه مدعیان خلافت در خراسان را به بزین بهادر پارلمان (رئیس قاجاقبران مشرقی) واگذار کرده است.

در میان این همه عجایب و غرایب، و برنامه های معلوم و نامعلومی که در سرزمین بی مانند ما اتفاق می افتد و یا به معرض اجراء گذاشته می شود، متفکر ثانی جهان (تحفه بی همتای هژمونیزم جهانی به مردم وامانده افغانستان) قیچی به دست، با هیجانی که کودکان را به تعجب وامیدارد، نوار افتتاح عمارت جدید پارلمان را، که از خیرات سر فیلان شکم کلان هندوستان بالاتر از ۲۲۵ میلیون دالر مصرف برداشته است، قطع می کند و برای تقدیر از این کارروائی تاریخی بی مانند خود، قهقهه ای سر داده و به آقای مودی که لباس بی مودی به تن دارد نیمه چشمکی نثار می کند. یک روز بعد،

همین متفکر ثانی جهان، باز هم قیچی در دست، با هیجان تمام، نوار عمارت جدید وزارت دفاع بی وزیر را، که بنا بر قحطی نام به «پنتاگون کوچک» معروف شده است، در حالی قطع می کند که به اندازه بلندی گنبد آن، سی و چهار متر در حیرت فرو رفته و یک متر و نیم در برابر جنرال امریکائی چهار ستاره با خضوع تمام سر تعظیم فرو می آورد. با مشاهده این سرکس خنده آور و در عین حال اسفناک، به یاد ضرب المثلی می افتم که زمانی زبانزد بذله گویان کابل بود:

«سامانه بهوت بهوت، روتی کُچ نهی».

یعنی: ساز و برگ این محفل زیاد ولی از نان در آن درکی نیست. چنین است اوضاع عروسی آقایان غنی - عبدالله با جلالتمآب عظمی جان کری!

از توجهات رعایا پرورانه این جلالتمآب عظمی و همکاری بیدریغ وزیر اعظم مودی است که سرزمینی که میلیون ها انسان آن گرسنه و بیکار و بیمار و بی مسکن و بیسواد اند، صاحب پارلمانی شده است که عمارت آن بالاتر از ۲۲۵ میلیون دالر مصرف برداشته، تا جماعتی در آن صاحب دفتر و دیوان شوند که به رهنی و جنایت و نفاق و دورویی و دیماغوژی شهره آفاق اند! و در همین سرزمین پر از عجایب و غرایب ما، «پنتاگون کوچکی» گشایش یافته است که عمارت آن گنبد سی و چهار متری دارد، بالای ساختمان آن ۱۲۶ میلیون دالر مصرف شده است، و ارزش موپلمان آن به بالاتر از ۴۵ میلیون دالر می رسد. اگر این دیوانه خانه نیست پس چیست؟ دلکی که مایه تمسخر جهان است ساکنین این «پنتاگون کوچک» را «سمبول وحدت ملی» و اکمال ساختمان آنرا «قدمی به سوی نهادینه شدن، حرفه ای شدن و قوی شدن» نیروهای امنیتی کشور قلمداد می کند، در حالی که آی. اس. آی. و داعش و طالبان و گلبدین و حقانی در قریه ها و قصبات، دمار از روزگار مردم کشیده و حیات و ممات شان را به گروگان گرفته اند. شاعر نکو گفته است که:

گفتن از زنبور، بی حاصل بود
با یکی در عمر خود ناخورده نیش

العبد الاحقر

فقیر فقیر